

Capra cu trei iezi

după Ion Creangă

A fost odată o capră care avea trei iezi. Iedul cel mare și cel mijlociu dădeau prin băț de obraznici ce erau, iar cel mic era cuminte și ascultător. Într-o zi, capra îi strânse pe toți trei dinainte și le spuse:

— Dragii mamei, eu mă duc să caut ceva de-ale gurii. Voi să stați cuminți în casă și să nu deschideți nimănui ușa. Când mă voi întoarce, ca să mă cunoașteți, am să vă spun așa:

— *Trei iezi cucuieți,
Ușa mamei descuieți!
Că mama v-aduce vouă:
Frunze-n buze,
Lapte-n țâțe,
Drob de sare
În spinare,
Mălăieș
În călcăieș,
Smoc de flori
Pe subsuori.*

Așa povătuindu-i, capra își luă rămas-bun de la iezi și plecă, după care aceștia închiseră ușa cu zăvorul în urmă-i. Numai că, în răstimpul ăsta, lupul, cumătrul caprei, trăsesse cu urechea și, cum de ceva vreme pândea să-i prindă și să-i înfulece pe iezișori, se duse la ușa lor și începu a le spune:

— *Trei iezi cucuieți,
Ușa mamei descuieți!...*

Iedul cel mare sări iute să deschidă ușa, dar cel mic îi strigă:

— Nu deschide, că-i vai de noi! Asta nu-i mămuca. Ea are glasul mai subțire și mai frumos, nu așa răgușit!

Auzind una ca asta, lupul se duse la fierarul satului și-și ascuți limba și dinții, să-și subțieze în felul acesta glasul. Întorcându-se la casa iezielor, începu iarăși:

— *Trei iezi cucuieți,
Ușa mamei descuieți!...*

— Vă zic, de data asta-i mămuca, făcu iedul cel mare, hotărât să tragă zăvorul.

Iedul cel mic, văzând că nu-i chip să-și convingă fratele, dădu iute fuga și se-ascunse în horn. Cel mijlociu se ascunse și el sub covată.

Și iată că nici bine nu trase iedul cel mare, bietul, zăvorul de la ușă, că lupul îl și înșfăcă și-l înghiți pe de-a-ntregul.

Lingându-se pe bot, se tot învârtea acum lupul prin casă, căutându-i pe ceilalți doi iezi, că primul abia dacă-i ajunsese pe-o măsea. Obosind, se așeză pe covată și-i veni dintr-odată să strănute. De sub covată, iedul cel mijlociu spuse cuviincios:

— Sănătate, nănașule!

— A, aici îmi erai, ghidușule, rânji lupul, ia vino-ncoace la nănașul să te pupe.

Și, cât ai clipi, îl înfulecă pe bietul iezișor. Apoi se mai uită-n stânga, se uită-n dreapta și, cum nu-l găsi pe cel mic care tăcea mălc în horn, plecă.

Nu după mult timp, capra se întoarse acasă, cu un coș încărcat cu merinde.

Sărmana, cât de îndurerată îl ascultă pe iedul cel mic povestindu-i toată pățania! Dar și ce tare se înfurie, fiindcă lupul îi jurase pe blana lui că nu se va atinge de iezi! Așa că plănuie să se răzbune crunt.

Făcu focul într-o groapă adâncă, peste care puse lemne putrede, pământ și frunze uscate, ca să ardă mocnit, de nu se mai vedea groapa cu focul de dedesubt. Apoi se apucă și găti o mulțime de bucate gustoase. După ce termină, meșteșugi un scaun din ceară anume pentru lup. Merse în pădure să-și caute cumătrul și, găsindu-l, îi spuse:

— Cumătre, mare năpastă s-a abătut asupra-mi! Copilașii mi-au fost omorâți! Așa că am pregătit un praznic, la care te invit și pe dumneata.

Lupul se învoi pe dată să meargă, tot prefăcându-se trist de soarta bieților iezi. Capra îi așeză scaunul de ceară pe marginea gropii, unde ardea focul mai vârtos, îl pofti să se așeze și-i puse să mănânce. Și, tot înfulecând lupul ghiogâlt-ghiogâlt, scaunul se topi sub el, iar cumătrul se prăvăli drept în foc.

— Văleu, cumătră, începu lupul să se vaite, scoate-mă de aici, că se pârjolește inima-n mine!

— Ba bine că nu, că așa mi-a ars și mie inima după iezișorii mei!

După aceasta, capra și iedul cel mic au apucat o căpiță de fân și-au aruncat-o peste lup, ca să se mai potolească focul. Apoi, năpădiră asupra-i și-i mai trântiră-n cap cu bolovani și cu ce-au apucat, până-l omorâră de tot. Și așa s-a păgubit sărmana capră de cei doi iezi, da' și de cumătru-său lupul păgubașă a rămas. Și a trăit capra lângă iedul cel mic vreme îndelungată și-or mai trăi și azi de nu s-or fi prăpădit.

